

Jana Kučerová se ve své tvorbě věnuje tématům spojeným s lidskou existencí a identitou, strachem či samotou. Mezi médii, v nichž tvoří, převažuje animace, video, zvuk spolu s textilními objekty, ze kterých autorka následně vytváří komplexní instalace. Je studentkou Fakulty umění a designu UJEP v Ústí nad Labem, kde prošla ateliérem Interaktivní média a nyní pokračuje v ateliéru Objekt – Prostor – Akce. Účastnila se skupinových výstav *Sůl* v Galerii Saigon, Ostrava (2022), *Na hranici světa* v galerii Gotické dvojče, Litoměřice (2021), *CRASHTEST 10* a *CRASHTEST 11* v Muzeu umění a designu Benešov (2020, 2021).

Eva Kořátková se ve své práci dlouhodobě zajímá o kritickou pedagogiku a o různé formy moci, útlaku, kontroly či normativity, kterou společnost a instituce kladou na nás a naše těla. Skrze kombinaci různých médií hledá jiné modely komunikace a sdílení, které by jednotlivcům i skupinám umožnily svobodnější, rovnocennější a empatictější způsoby fungování. Pracuje s marginalizovanými příběhy a emocemi a ke spolupráci často zve děti. V jejích uměleckých realizacích se zrcadlí mateřská zkušenost přinášející nový vstup do dětského světa spojený s otevřením možností odlišných forem edukace i nové šance pro generace zbavené zmíněné traumatické zátěže. Studovala na Akademii výtvarných umění a Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze, kde rovněž v roce 2015 dokončila své doktorské studium. Část studia strávila na San Francisco Art Institute ve Spojených státech amerických a na Akademii der Bildenden Künste ve Vídni. Ze samostatných prezentací uvedla Národní galerie Praha výstavu *Moje tělo není ostrov* a istanbulská galerie Arter výstavu *I Sometimes Imagine I'm a Fish with Legs* (obě v roce 2023). Vystavovala také na mezinárodní výstavě současného umění Documenta 15 v Kaselu, pro kterou realizovala *Daydreaming Workstation* (2022).

Barbora Kleinhamplová se ve své práci zabývá tématem lidské existence v kontextu současných politicko-ekonomických struktur. Autorka vnáší do diskuse o současné společnosti otázky, jaké jsou její nemoci a emoce a jaká je její budoucnost ve vztahu k institucím. Prostřednictvím performativních, částečně inscenovaných situací zkoumá, v čem spočívá fungující společnost a jaká je role jednotlivce v jejích systémech. Často spolupracuje s lidmi z různých oborů a profesí a pracuje se zavedenými formami skupinové interakce, jakými jsou terapeutická či koučingová sezení. Performativitu využívá k akcentování symbolické role politiky těl v kontextu mocenských systémů společnosti. Je absolventkou Akademie výtvarných umění a Filmové a televizní fakulty Akademie múzických umění v Praze. Z jejích výstav jmenujme *I já přetékám* v Galerii TIC, Brno (2022), *Irresistible* v Centru současného umění FUTURA, Praha (2021), *Sickness Report* v SAVVY Contemporary, Berlín (2018) – projekt rovněž prezentovala v rámci *Bienále ve věci umění* v Praze (2022).

Eva Kořátková a Bára Kleinhamplová společně s Edith Jeřábkovou a Zuzanou Blochovou v roce 2018 založily **Institut úzkosti** – výzkumnou platformu pro spolupráci lidí z oblasti umění, teorie, vědy a aktivismu. IÚ dlouhodobě zkoumá fenomén úzkosti, který vnímá jako symptomatický stav šířící se společností. Program zahrnuje výzkum, vývoj a tvorbu různých typů umělecko-pedagogických výstupů realizovaných ve spolupráci s přizvanými občanskými iniciativami, vyučujícími a studujícími. V roce 2022 platforma uspořádala

Veřejné slyšení ve věci vzdělávání, které se zabývalo tématem současného prostředí školy a jejího vlivu na nás. / www.institutuzkosti.cz

Futuropolis: škola emancipace vznikla v roce 2020 ve spolupráci členek a členů neziskových organizací NaZemi a Institut úzkosti. Jejich společným cílem je vytvořit platformu pro nové promyšlení přístupu ke vzdělávání založené na metodě kombinující principy kritické pedagogiky, systémového myšlení a práci s možnou budoucností. Roli školy a vzdělávání vnímají jako transformační a jako nástroj emancipace. V rámci projektu pořádají Letní školu kritické pedagogiky – druhý ročník proběhne v létě 2023. / www.futuropolis.cz / www.nazemi.cz

Jana Kapelová se zaměřuje především na témata vzdělávání, práce a seberealizace. Vybízí k novému přezkoumání společenských konvencí, kterými jsme obklopeni, všímá si jejich kořenů a vlivu na nás. Autorka ve svých projektech představuje tvůrčí činnost v opozici ke stereotypní povaze práce industriální doby, avšak rovněž v protikladu k práci současné, jež více než dříve zapojuje intelektuální a tvůrčí potenciál. Absolvovala Pedagogickou fakultu Trnavské univerzity a Fakultu výtvarných umění Akademie umění v Banské Bystrici. Od roku 2019 vede spolu s Ninou Vidovencovou Ateliér intermédií na VŠVU v Bratislavě a je součástí platformy Stojíme za kulturou zaměřující se na témata kulturní politiky. Realizovala několik samostatných výstav, například: *Bezpodmienečná práca – Korona*, Martin, Slovensko (2021); *Aquarium Paradox*, Praha (2018); *Nylonové kontexty*, Žilina (2017). V roce 2019 připravila v bratislavské galerii Tranzit společně s Eliškou Mazalanovou výstavní projekt *Skryté kurikulum* o vizích univerzálního vzdělávání.

Tereza Vinklárková (Gloriya Komarova) ve své umělecké praxi se věnuje společensko-globálním transformacím a jejich fenoménům. Součástí uměleckého projevu jsou instalace z upcyklovaného textilního materiálu sestávající ze *safe space* objektů a tzv. *soft sculptures*, jež se společně se strojově vyšívanými detaily staly neodmyslitelnou součástí autorčina rukopisu. Zkoumá téma péče a psychosomatických projevů v kontextu uměleckého vzdělávání a patriarchálních struktur kapitalismu. Je členkou odpočinkového kolektivu *lilky_60200* a součástí galerie s názvem Cejla, která si klade za cíl vytvořit kurátorský kolektiv a platformu poskytující nový výstavní a vzdělávací prostor zaměřený především na studenty/ky a čerstvé absolventy/ky uměleckých a uměnovědných oborů. Tereza Vinklárková absolvovala Fakultu výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně. Samostatně vystavovala v Brně – *Kouzlo nevyřčeného slibu* v Galerii TIC (2022), *Too Cool To Pretend To Care* v galerii Umakart (2020), *Gloriya Komarova* v galerii Monomach (2018).

Eliška Konečná se zabývá malbou a v současné době ještě výrazněji tvorbou textilních prošíváných reliéfů či objektů, kterými v obecné rovině vyjadřuje své zážitky. Její práce je založena na snaze zobrazit nedotknutelný mentální prostor a přenést ho do hmotného světa. Toto úsilí souvisí s jejím dlouhodobým zájmem o komunikaci, její podoby a hranice. Do popředí vstupuje tělesnost, intimita, smyslový a haptický rozměr jejího díla. Je absolventkou Akademie výtvarných umění v Praze. V roce 2018 absolvovala studijní stáž na Královské akademii výtvarných umění v nizozemském Haagu, následně se stala finalistkou 12. ročníku

Ceny kritiky za mladou malbu 2019. V květnu 2023 připravuje svou samostatnou výstavu v Miláně v galerii eastcontemporary a její část přenese i do pražské Polansky Gallery. Vystavovala v pražské galerii Kurzor – *Mood Spelled Backwards* (2020) nebo v galerii Berlínskej model, kde s Michalem Noskem spolupracovali na projektu *Více než dvě oči* (2020).

V průběhu výstavy budou ve foyer Veřejného sálu Hraničář uvedeny dvě umělecké intervence, ke kterým byly přizvány absolventky Akademie výtvarných umění v Praze, Klaudivie Hlavatá (17. 3. v rámci vernisáže výstavy) a Bronislava Orlická (2. 6. v rámci Galerijní a muzejní noci).

V tvorbě Klaudivie Hlavaté se setkáváme s motivem lidského těla usazeného do surreálně pojatých situací, které ztvárňuje prostřednictvím kombinace koláže, kresby a malby. Zachycuje vnitřní dialogy a pocity anonymně vystupujících postav přemáhaných určitým druhem tajemství, melancholie, strachu i nervozity. V její práci je také výrazovým prostředkem v detailu užívaná výrazná barevnost, která přispívá k naléhavosti intimních událostí.

Bronislava Orlická se věnuje kresbě, malbě a opensoursovému pletení na domácích strojích z 90. let. V její malířském přístupu můžeme sledovat dominantní práci s čistými abstraktními tvary za použití pečlivě volené barevné palety, které nás zvou do nadreálné poetiky výrazně členitého povrchu obrazu. V jejích obrazech se ztrácíme v zákonitostech nehmotného světa, kde se tělesnost rozkládá do tvárné hmoty modelované do nových forem. Nad proměnlivostí a plasticitou autorka uvažuje i v rámci tvorby jemných pletených pavučin, které doplňuje texty zpochybňující stávající systém věcí.